

Doština pla-
čana v gotovini

1937

5

S prilogo: Življenje
sv. Janeza Boska.

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salez. sotrudstvo

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjžiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 2, 11 — 2. 3, 12 — 3. 4, 13 — 4. 5, 14 — 5. 6, 15 — 6. 7, 16 — 7. 8, 17 — 8. 9, 18 — 9. 1, 19 — 10. 2, 20 — 11. 3, 21 — 12. 4, 22 — 13. 5, 23 — 14. 6, 24 — 15. 7, 25 — 16. 8, 26 — 17. 9, 27 — 18. 1, 28 — 19. 2, 29 — 20. 3, 30 — 21. 4, 1 — 22. 5, 2 — 23. 6, 3 — 24. 7, 4 — 25. 8, 5 — 26. 9, 6 — 27. 1, 7 — 28. 2, 8 — 29. 3, 9 — 30. 4, 10

V novembru: 1. 3, 12 — 2. 4, 13 — 3. 5, 14 — 4. 6, 15 — 5. 7, 16 — 6. 8, 17 — 7. 9, 18 — 8. 1, 19 — 9. 2, 20 — 10. 3, 21 — 11. 4, 22 — 12. 5, 23 — 13. 6, 24 — 14. 7, 25 — 15. 8, 26 — 16. 9, 27 — 17. 1, 28 — 18. 2, 29 — 19. 3, 30 — 20. 4, 1 — 21. 5, 2 — 22. 6, 3 — 23. 7, 4 — 24. 8, 5 — 25. 9, 6 — 26. 10, 7 — 27. 11, 8 — 28. 12, 9 — 29. 13, 10 — 30. 14, 11

Nova častivka:

8. skupina: *Domanjko Liza*, Ptuj.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Brežnik Neža, Galicija pri Celju;
Divjak Genovefa, Marija Snežna;
Domanjko Marija, Slatina - Radenci;
Dreo Martin, Drešinja vas, Petrovče;
Drešček Terezija, Livek, Kobarid;
Erjavec Katarina, Krapje, Ljutomer;
Golob Neža, Zidani most;
Henigman Katarina, Rakitnica;
Hudolin Frančiška, Sodražica;
Jan Marija, Gorje pri Bledu;
Jarc Marija, Kranj;
Knez Mihael, Loka pri Mengšu;
Kocijančič Julija, učit. Trzin;
Kopušin Marija, Kranj;
Kosi Neža, Kamenščak, Ljutomer;
Kovačič Marija, Artiče, Brežice;

Merčun Franc, Bišče, Domžale;
Perovič Ruža, Maribor;
Pliberšek Marija, Ljubljana;
Plut Marija, Ljubljana;
Pogelšek M., Šmarje pri Jelšah;
Pušnik Terezija, Prihova;
Razengar Franc, Jesenice;
Skuhala Marija, Krapje, Ljutomer;
Skuhala Mihael, Iljaševci, Križevci;
Smrekar Marija, Sp. Ribče, Moravče;
Šalamon Janez, Vransko;
Šantl Ivana, Marija Snežna;
Štuhec Marija, Banovci, Ljutomer;
Tajzel Marjeta, Maribor;
Zavrl Blaž, Vrhopolje, Komenda;

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Mesec sv. rožnega venca.

Bogati Grki pa tudi Rimljani so v svojih oporokah mnogokrat volili precejšnje vsote za vrtove, ki bi naj jih zasadili z vrtnicami. Vsako leto na njih smrtni dan naj bi jim z rožami ovenčali grobove na praznik rož, ki so ga imenovali „rosalia“. Na ta dan, imenovan „dies rosationis“, dan venčanja z rožami, so se zbrali dediči in sorodniki ter so natrgali rož iz onih vrtov, potem pa ovenčali grobove, nakar je sledila spominska gostija na grobiščih na čast umrlemu. Pri tej priliki so se spominjali pokojnega, njegovega življenja, njegovih del in kreposti.

Včasih pa niso slavili praznika na njih smrtni dan, ampak na dan kakšnega imenitnega dogodka v njihovem življenju. Tako je neki vojak zapustil večjo vsoto denarja v namene, da se njegovi potomci vsako leto spominjajo njegove srečne vrnitve iz vojske. Denar je namenil tudi za to, da zasadijo večje število vrtnic za njegov praznik.

Ako so pogani z venčanjem z rožami slavili svoje drage umrle, koliko bolj imamo pravico mi kristjani slaviti svojega junaka, junaka vseh časov in vseh narodov, Jezusa Kristusa in njegovo presveto Mater! Slavimo ju pa ne samo z vrtnicami, ki jih narežemo na vrtu, ampak z duhovnimi rožami — z molitvijo, s spominom na njegovo trpljenje in smrt ter na njegovo slavno vrnitev iz smrtnega boja v nebesa k Očetu, ko je bil dovršil svoje odrešilno delo. Taki trenutki so kakor dnevi venčanja naših junakov, Odrešenika Jezusa Kristusa in njegove slavne Matere.

Najlepše rože.

Ko je sveta kraljica Elizabeta portugalska potovala skozi svoje dežele, so ji v nekem mestu priredili posebno prisrčen sprejem. Med temi je bila tudi skupina sirot, ki so prinesle šopke cvetlic ter jih poklanjale s primernimi govorki dobri kraljici. Kraljico je prevzela posebno ta peščica revnih zapuščenih in so ji bile cvetlice teh sirot najbolj všeč. Dejala je kazoč na otroke: „Oni sami so mi najljubše cvetje.“

Po svoji kraljevski dobroti in ljudečnosti brezmejno prekaša nebeška kraljica portugalsko Elizabeto. Tako ji morajo biti neizmerno ljubi njeni otroci, njene sirote, ki iz doline solz kličejo k njej ter ji pletejo in poklanjajo venec duhovnih rož, ko molijo sveti rožni venec. Pač bi tudi ona pokazala na svoje častilce, ki molijo rožni venec in bi rekla: „To je moj najljubši rožni venec.“

Odlična molitev.

Pravega katoliškega človeka spremlja sveti rožni venec skozi vse življenje. Roka sega po njem, ko življenjski boj preti človeku, da ga stre. Njegovi prsti prebirajo blagoslovljene jagode, ko leže nanj težka žalost in tuga. V njem išče rešitve v nevarnosti, v svojih dvomih pa nasveta. To je naš duhovni meč, po katerem nam je seči v boju z našimi dušnimi sovražniki. Prav isto moč ima še danes, kot jo je imel takrat, ko je krščanski svet na kolenih molil rožni venec za zmago krščan-

škega orožja nad turškim pri Lepantu. 7. oktobra je bila z rožnim vencem bitka izvojevana. Za Karla IV. so bili Turki ponovno potolčeni pri Petrovaradinu, ker so kristjani molili rožni venec za zmago (l. 1716).

Prav zato pa je bil sv. rožni venec v sv. Cerkvi v veliki časti že od časov sv. Dominika (+1221). Sv. Oče Urban IV. trdi, da vsak dan po rožnem vencu kristjanom dotekajo velike dobrote. Sikst IV. (1471-1483.) pravi, da je ta molitev v čast Bogu in Mariji Devici ter je sposobna, da se z njo odvrnejo svetu preteče nevarnosti. Pij V. (1566-1572) pravi: „Ko se je ta molitev razširila, se je poizgubila tema krivoverstva in je zasvetila luč krščanske vere.“

Ko se je prikazovala l. 1858. Marija v Lurdu nedolžni deklici Bernardki, je vselej imela v roki rožni venec. Zato so od tega časa tudi papeži še toliko bolj priporočali molitev sv. rožnega venca. Pij IX. (1878.) je deset mescev pred svojo smrtjo govoril množici romarjev tele besede: „Molite v svojih družinah vsak večer vsi skupaj rožni venec. Oče in mati, sinovi in hčere, molite vsak dan to lahko in lepo molitev, ki je tako bogato obdarovana z

odpustki. Moji ljubi otroci, sprejmite to kot mojo zadnjo besedo, kot moj spomin, ki ga vam zapustim.“

Prav tako vztrajno in goreče ga je priporočal Leon XIII. Sv. oče Pij XI. je dne 4. septembra 1927. podelil popolni odpustek vsem, ki molijo en del sv. rožnega venca v cerkvi, kjer je izpostavljeno sv. Rešnje Telo ali shranjeno v tabernaklju.

Zakaj Cerkev tako goreče priporoča molitev sv. rožnega venca? Gotovo zato, ker je ta molitev najbolj pripravna, da nas odvrta od greha, nas boljša in vnema v pravi sveti ljubezni do Jezusa in Marije. Da bomo deležni teh milosti, moramo pri molitvi sv. rožnega venca premišljevati resnice in skrivnosti naše vere, katerih nas spominja sv. rožni venec.

Današnji časi pa so tudi za verosilno nevarni, kakor smo vsi priča, ko hoče komunizem in moderno poganstvo popolnoma izriniti krščanstvo iz življenja. To je vsaj tako velika nevarnost, kakor je bila za časa turških vpadov. Takrat je pomagal sv. rožni venec do zmage, pa bo tudi sedaj!

Don Bosko — lovec duš.

Ne mislimo, da se je don Bosko zanimal samo za duše dečkov, ki mu jih je božja Previdnost poslala. O ne! Reševal je duše vseh tistih, ki so prišli z njim na kakršen koli način v stik. Kamor koli je prišel, je bila edina njegova pridiga, sicer v prikupni obliki povedana, pa vendar jasna: Ljudje božji! Saj vendar vsi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje. Ne pehajmo se torej znova v smrt. Ne bodimo nespametni! — Brez bojzani je o tem govoril kronanim glavam mimo visokih cerkvenih dostojanstvenikov in učenjakov te zemlje, tudi najubožnejšemu delavcu v velikem mestu.

Samo še eno dogodbico napišimo, ki prav krepko podčrtava, kako je bil don

Bosko tudi ob najneznatnejšem slučaju pripravljen pomagati z dobro mislijo.

Na pločniku turinske ulice mu pride nasproti starejši zidar. Vrača se najbrž z dela. Prav pred njim pa se spotakne in bi gotovo prav nesrečno padel, da ga ni don Bosko prestregel. Stari zidar se ne more dovolj zahvaliti prijaznemu duhovniku. Don Bosko pa ga prekine in pravi z onim prosečim glasom, ki se mu ni bilo mogoče ustavljati.

„Ali bi vas smel tudi prestreči, da bi ne padli v pekel?“

Te nepričakovane besede so napravile na starega delavca močan vtis. V hipu je spoznal žalostno stanje svoje duše, ki bi gotovo kar padla v pekel, da ni spremenil svojega življenja.

Ob novi maši bratov Rebekov na Rakovniku.

Božji Učenik je nekoč rekel Simonu Petru: „Odslej boš ljudi lovil.“ Podobno naročilo je don Bosko sprejel že kot devetleten deček v onih sanjah o krvoločnih zvereh, ki so se spreminjala v krotka jagnjeta. V teku let se mu je njegovo poslanstvo razodevalo v vedno jasnejših obrisih. Vsega se je posvetil nalogi, ki mu jo je odločil njegov božji Učenik. Bil je lovec, da malo takih. Lovil je stepene, trde in trnjeve duše, jih ozdravljaj, preobraževal, da so bile vse voljne, pripravne za vse dobro.

*

Ali je v nas trohica apostolskega duha? Ne bodimo samo občudovalci sv. don Boska, bodimo rajši, in to predvsem, njegovi posnemovalci. Gojimo v sebi oni rahli čut za duhovno revščino premnogih naših soljudi, predvsem pa gojimo v sebi pogum, da bomo zmogli svojega bližnjega z dobro besedo, z dobro knjigo, z dobrim delom vpeljati v bogastvo čednostnega življenja. Reševati moramo, dvigati moramo, kjer koli se pokaže potreba. Saj to je temeljna naloga Katoliške Akcije, saj je to naloga vsakega vnetega salezijskega sotrudnika.

(Konec)

Iz naših misijonov

Versko gibanje v Indiji.

Škof Štefan Ferrando piše iz Šilonga (Asam):

Vrnil sem se z misijonskega potovanja. Na stotine katehumenov sem krstil in dveh tisočem podelil zakrament svete birme. Na svojem misijonskem potovanju sem doživel mnogo

srečnih in ginljivih trenutkov. Spreobrnjeni so z vso dušo hvaležni misijonarjem, da so prišli k njim ter jim dali spoznati pravo vero in omiko. Tiste, ki so bili doslej zavrženi kot „nedotakljivi“, najnižja kasta, te je Gospod izbral za svoje verne in jim podelil božje plemstvo pri svetem krstu. Krst je tudi v resnici pri naših

Indijcih začetek novega življenja. Dočim višje kaste Indijcev z veliko težavo pridejo do krščanstva, ker jim njih vera stavlja skoraj nepremostljive ovire, se je pa preprosti sloji, ki prebivajo po goratih krajih, oklepajo z vso ljubeznijo, saj v njej vidijo svojo rešitev. Vera jih osvobodi in dvigne v dostojanstvo človeka. Ni potem čudno, da se v masah spreobračajo h katoliški veri. Sama zdrava pamet jim pravi, da vera, ki jih veže na večno suženjstvo in zapostavljanje, ne more biti prava.

V Asamu je bilo l. 1921. 132.506 kristjanov, do l. 1931. pa je število naraslo na 249.246. Zvišalo se je za 88 odstotkov. Katoličani so narasli od 4.500 na 56.000.

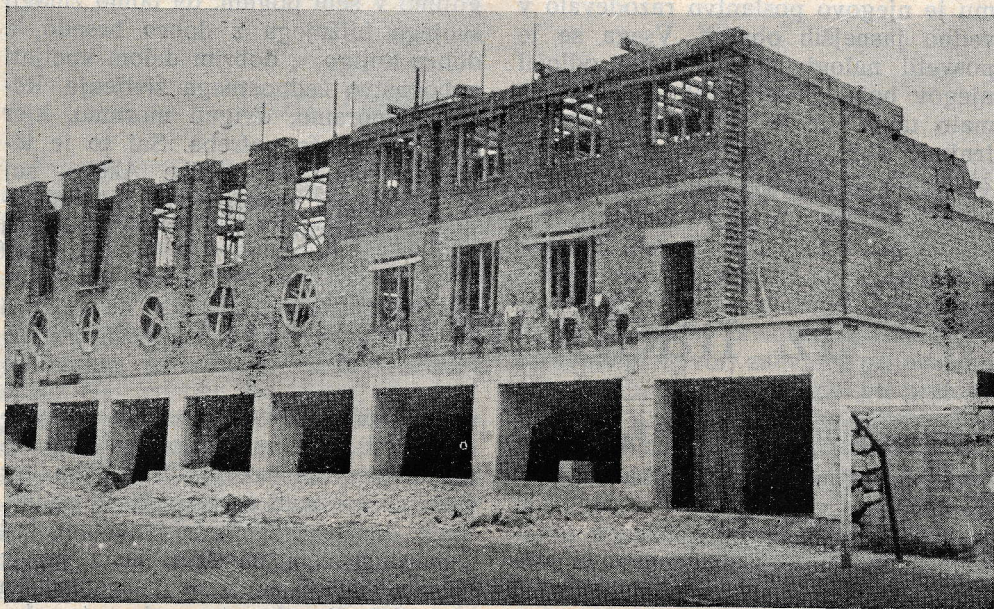
Sami Indijci višjih slojev so se zavedeli nevarnosti za svojo vero spričo toliko spreobrnjenj h krščanstvu, zato so se tudi oni sklonili k „nedotakljivim“ in jim nudijo tudi gmotno pomoč, samo da jih obdrže v indski veri. Celotnaseljenice spreobračajo k svoji veri.

Protestantje posnemajo zlasti jezuite v pridobivanju vernikov. Tam, kjer

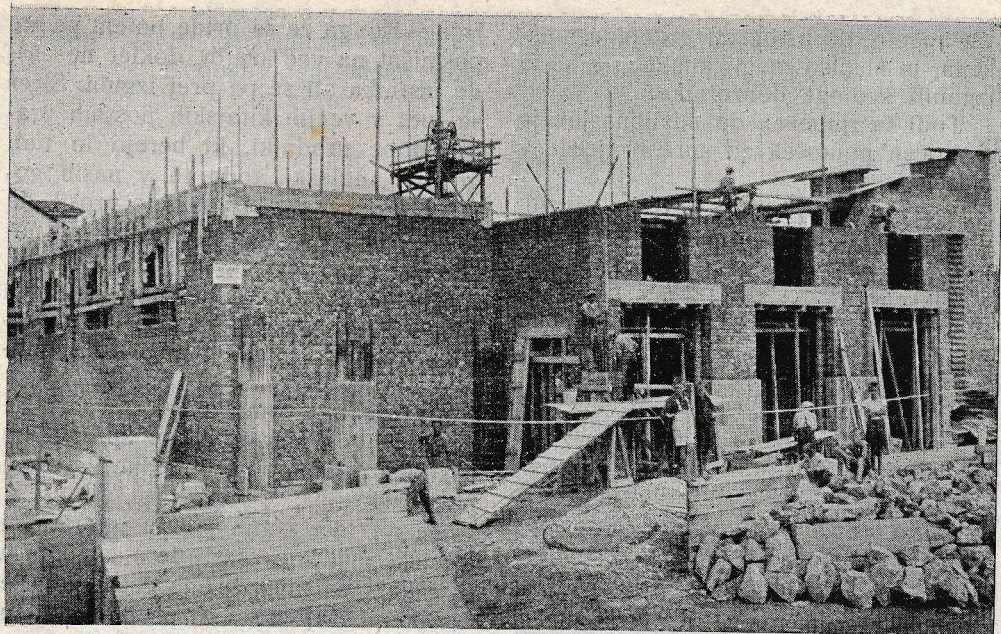
prej niso imeli niti enega vernika, jih imajo danes že 200.000. Vsi so iz nižjih kast.

Ko človek vidi, kako ti ljudje željno prestopajo v katoliško vero, se mu zdi, kakor da se obnavlja oni prizor, ko so šle množice za Kristusom v puščavo, lačne prej besede božje ko kruha.

Rekel sem, da krst popolnoma prenovi njih življenje. Misijonar mi je pripovedoval o Indijcih, ki prebivajo po hribih in ravninah ob tibetanski meji: „Pred dvema letoma je bilo vseh teh 300 duš še silno zapuščenih. Možakarji so bili pijanci, otroci zamazani, ženske pa v žalostnem stanju. Kar so pa prejeli sv. krst, je nastopila pri njih temeljita izprememba. Moški ne pijejo več, otroci so željni pouka, ženske so pa dostojno oblečene in v svojih skromnih kočah skrbijo za red in snago. (Pa naj še kdo reče, da krščanstvo ne prinaša civilizacije!) Kar je pa največ vredno, je to, da so zadbili srčni mir in tudi svojo revščino vdano prenašajo, kolikor je niso mogliboljšati.

Desna ladja, zakristija in dvorana cerkve Male Terezije na Kodeljevem.

Leva ladja in vhod v cerkev Male Terezije na Kodeljevem.

Spreobrnjenja v masah.

Zanimivo je, kako pride do spreobrnjenj v masah. En slučaj je takle. Med domačine se je naselil človek, ki je bil katoličan. Pričel je pripovedovati o krščanski veri in o blagodejnih njenih sadovih. Vedno več vaščanov se je nabiralo krog tega katoličana in poslušalo njegovo pripovedovanje. Kmalu so se zbrali možje in sklenili, da bodo poklicali misijonarja, naj jih pouči o tej veri. Misijonar je prišel, videl je toliko dobre volje, sprejel jih je kot katehumene in poskrbel za pouk v veri, čez leto dni pa je bil slovesen krst stotine ljudi. Koj se tudi ustanovi poleg cerkvice šola za njih otroke in začne se blagodejno delo omike. Ljudje takoj spoznajo velikanski pomen katoliške vere, jo cenijo kot zaklad in se zvesto ravnajo po njenih naukih. Glas o spreobrnitvi gre brž do drugih vasi. Sosedje prihajajo in se čudijo spremembi, ki je nastala, kar so sprejeli katoliško vero. Tudi oni zaprosijo misijonarja, da bi jih sprejel v to vero. Tako se širi Kristusovo kraljestvo. Katoliška vera ne odpravi njih narodnih

običajev, ampak jih očisti, izboljša, oplemeniti, kar je tem ljudem, navezanim na starodavne šege, silno všeč in še rajši imajo vero.

Hvaležnost.

Nedopovedljiva je hvaležnost teh ljudi do misijonarjev, zlasti pa do škofa. Ko zvedo, da prihaja njih škof k njim, zbero svoje otroke, dečke in deklice ter jih pošljejo škofu daleč nasproti, da ga spremijo v vas z velikimi vzkliki. Ko se pa že naseli med njimi, potem nima več miru. Vso noč mu prepevajo in molijo vmes in so neizmerno srečni, da škof počiva v njih skromni kočici. Vso noč prebde, prepoejo in premolijo pred misijonarjevo kočjo, potem pa mu spet s svojimi govori dopovedujejo, kako so mu hvaležni, otroci pa pokazujejo vse, kar znajo. Saj pa so na svojega misijonarja popolnoma navezani. On jim je vse: svetovalec, vodnik, zdravnik in mnogokrat celo zagovornik pri višjih.

V nekem okrožju sem moral poslati v drugo postojanko misijonarja, ki je deloval med Indijci. Rečem vam, da je

vse jokalo, od otrok do zadnjega možkega, in si niso mogli misliti, da bodo izgubili svojega dobrotnika.

Tudi ta ljubezen do misijonarjev je mogočen pomoček za spreobrnjenje v masah.

Vse te pridobitve pa je treba utrditi, da ne bodo le trenutne. K temu bodo pomogle vaše molitve. Zlasti tu v misijonih se jasno čuti, kako potrebna je božja pomoč. Brez nje človeška ni nič.

Katehisti.

Posebno važno pa je, da imamo katehiste, ki so naša desna roka, oziroma naši predhodniki. Ti pripravijo ljudi s poukom krščanskega nauka. Katehistov sicer ne manjka, vendar pa je njihovo vzdrževanje silno težko, ker nam manjka denarnih sredstev. Koliko dobrot bi bil deležen, kdor bi vzdrževal enega takega katehista. Mesečno bi bilo treba le kakih 150 dinarjev! Nikjer bi ne bil denar bolje naložen kot tu. Manjka pa nam tudi duhovnikov. Žetev je tako velika in obširna pa zrela, ni pa duhovnikov, ki bi nam pomagali pridobivati izgubljene duše. Pa vendar moramo vsaj obdržati, kar smo pridobili. Brez duhovnikov pa bo to zelo težko, skoraj nemogoče.

Dve veseli novici vam moram sporočiti. Ena je ta, da se nam je ob državnih volitvah posrečilo poslati v parlament dva katoliška poslanca. Druga pa ta, da naša šola lepo uspeva; trenutno šteje 450 dijakov.

Molite in pomagajte nam!

*Štefan Ferrando, škof
Asam - Indija*

Pisma misijonarjev

Vrli naš misijonar na Kitajskem g. Jožko Geder se je oglasil in nam tako piše:

„Vaše vrstice z dne 26. I. sem prejel danes 8. III. Ali veste, kaj je vzrok, da pismo tako dolgo potuje? Ker manjka pri naslovu kitajskih kljuk. Do

Hong - Konga že še pride, potem pa gre poskušat na več krajih, dokler ne najde lastnika ali se pa prej izgubi. Sicer se tudi v večjih kitajskih poštnih uradih dobe uradniki, ki berejo in tudi govore angleški, toda tu v naših gorah tega ni. Zato bi vas zelo prosil, da nalepljate, če le mogoče, priložene naslove.

Zelo me je iznenadila novica o smrti Stefana Temlina. Tudi moji Kitajci molijo zanj, jaz se ga pa pogosto spominjam.

Kaj pa naj vam lepega povem? Ne vem, če bom še kaj vkup spravil, ko že toliko let nimam prilike govoriti po domače.

Že mi teče osmo leto v tej rumeni kitajski zemlji. Že šesto leto samotarim in čakam na tovariša, pa ga menda ne dočakam. Kaj vse sem preživel v tem času! Lahko bi napisal cele bukve, toda nimam zato poklica, še manj pa časa. Velikokrat kaj berete o Kitajski: O notranjih prevratih, o komunizmu, o roparjih ali kaj podobnega. To bo še vse res, toda Kitajska je zelo velika, kot to sami dobro veste, zato te nerodnosti niso vedno in ne povsod. V šestih letih sem le trikrat moral pobegniti radi komunistov. Ko so me prvič obiskali, so prišli zlikovci malo prenašlo. Denarja seveda niso našli, so se pa maščevali nad sv. Jožefom v naši cerkvi. S kajfežem so ga potegnili na tla, da se je precej razbil. Pobrli so tudi mnogo cerkvenih predmetov. Ko sem se čez nekaj dni vrnil na pogorišče, sem najprej uredil cerkvico: Sv. Jožefa sem popravil s kitajskim apnom; delo se mi je še precej posrečilo. Tudi druge stvari sem zbiral in si pomagal na vse načine. Misijonska postaja pa še danes nosi pečat rdečih rušilcev in požigalcev.

Pri drugih obiskih niso napravili toliko škode ter ni bilo posledic.

Tu krog nas je dosti roparjev. Tung Pi slove v vsem Kvangtungu po svojih neugnanih roparjih. Jaz sem prav malo imel z njimi opraviti; napram

misijonarjem so se izkazali vedno do- brega srca. Nenadna mučeniška smrt Msg. Versiglia ter sobrata Caravaria je še danes uganka.

Bolj nasilni so sami vojaki, ki vedno silijo v naše šole in cerkvice, pa v zadnjem času se je tudi v tem oziru zboljšalo. Treba se jim je pač po robu postaviti, pa postanejo bolj pohlevni. Od višje oblasti imamo namreč zago- tovljeno, da nas ne bodo ovirali pri našem delu.

Pokristjanjevanje dokaj počasi na- preduje. Misijonarjev nas je zelo malo in pomožno osebje vse novo, ki smo si ga vzgajili v zadnjih letih, do sedaj dobro obeta, toda vsi so še premladi, bojazljivi, neizkušeni. Letni prirastek kristjanov znaša navadno okoli 30 - 40. Vzroke počasnega napredka sem že večkrat omenil v „Katoliških misijo- nih“.

Naše upanje je vedno mladina, moš- ka in ženska, zato Ms. Kanazei, apo- stolski vikar vzdržuje lepo število šol z nemajhnimi žrtvami.

Letos se nam je uresničila dolgo- letna želja. Postavili smo skromno, a lično svetišče na čast Mariji Pomočni- ci. Slika vam kaže pročelje, v kitajski stavbeni obliki.

Ker smo vedno v stiski za denar, sem načrt napravil sam in obenem tudi leseni model v zmanjšanem me- rilu, drugače bi ne bilo mogoče skupaj spraviti. Delali so jo nekaj manj kot eno leto. Vsa je iz opeke, pepelnate ali zelenkaste barve, kot je tu v navadi, le stebri in okraski so rdeča imitacija ope- ke. Zelo lep je kitajski napis ali, „tuj“, kakor pravijo Kitajci. Na listni strani je napis ali bolje izrek slavnega mo- drijana Konfucija: „Božji postavi se ne smeš zoperstavljeti; ako se ji zo- perstaviš, te bo uničila kakor to kaže davna preteklost.“ (Ali pa po kitaj- sko: *thien, min put ko viu syn čyn ugak mong cjen ku s*) Na drugi strani pa je napis, ki ga je sestavil ravnatelj naše šole, predsednik Katoliške akcije, Ignacij Ng: „Božja dobrota je re-

Cerkev v Tung - Pi.

nično velika: ustvarila nas je, hrani nas, odrešila nas je in če ji bomo zve- sti, nam bo dala večno pomlad.“

V kitajščini lepo zveni, ker ima vsak znak svoj pomen in ga je treba prav videti, če se hoče dobro razumeti. Ko se Kitajci večkrat med sabo ne razu- mejo, si napišejo kar s prstom na dlan ali pa v pesek, pa je uganka rešena.

Moram vam povedati, da bo v tej cerkvi stal oltar, ki ga bodo postavila Marijo ljubeča slovenska srca. Oltar je že gotov, bil je narejen tu v Tung Pi, prispeli so tudi že prvi darovi, a še ni- so zadostni, ker je predvidena vsota denarja premajhna. Priporočam se tudi vsem bralcem Vestnika, da mi prisko- čijo na pomoč, da postavimo res lep prestol Materi Mariji.

Pozdrave vsem misijonskim prijate- ljem.

Vaš v Kristusu vdani
Jožko Geder

50 letnica delovanja salezijancev v Magaljanesu in na Ognjeni zemlji (1886 - 1937). [Nadaljevanje.]

Prva opekarna... Prva cerkev in prvo poslopje iz opeke...

Za splošno mnenje je veljalo, da v Magaljanesu ni bilo mogoče izdelovati opeke. Mons. Fanjano, da bi preprečil nadaljnje požare v svojih poslopih, je začel delati poskuse in kmalu se mu je posrečilo izdelovati tako trpežno opeko, da so se ji strokovnjaki čudili. Vstala je iz tal sedanja prestolna cerkev, prostorna, v lepem rimskem slogu, z visokim stolpom. Začeli so jo 28. decembra 1893. leta in so jo blagoslovili prvega junija 1901. leta. Duhovnik Bernabè ji je bil arhitekt kakor splošno vsem stavbam, ki so se v Magaljanesu in okolici zgradile.

Druga poslopja

Poleg cerkve je bil kmalu dograjen velik zavod. Sv. Jožefa so mu izbrali

za patrona. Danes ima osnovno šolo in nižjo gimnazijo z več kot 400 gojenci. Še dve drugi cerkvi sta bili kmalu dovršeni: cerkev sv. Mihaela in cerkev Marije Pomočnice. Zadnjo je s prostornim zavodom monsinjor daroval Hčeram Marije Pomočnice, da so ustanovile zavod za deklice. Danes imajo čez 300 gojenk. Največjo in najlepšo cerkev in stavbo sploh, ki jo danes premore Magaljanese, namreč svetišče sv. Janeza Boska, so začeli zidati v marcu 1911. leta. Zidana je v gotskem slogu, prostorna, visoka, z novimi velikimi orglami, vzbuja pozornost in občudovanje vseh, ki jo prvič vidijo. Tudi poleg te cerkve je zrastel v kratkem času velik zavod z osnovno in obrtno šolo, ki ima danes čez 300 gojencev. Zavodu je priključen že svetovno znani pokrajinski muzej, ki je nameščen v posebnem dvonad-

Na veselem sprehodu v okolici Magaljanesa. — Vejevje dreves vse skrivljeno radi neprestanega vetra.

stropnem poslopju. Zavodu sv. Jožefa je pa priključena tudi svetovno znana *opazovalnica za zvezde*, ki še vedno dobro deluje. V mestu in okolici oskrbujemo še 6 kapelic, kjer se daruje vsako nedeljo sv. maša. V mestu Natales (5.000 prebivalcev) in v vasici Porvenir (1.000 prebivalcev) imamo tudi župno cerkev in osnovno šolo za dečke, dočim jo imajo sestre za deklice. Tudi v argentinski Patagoniji imamo salezijanci vso duhovno oskrbo.

Med Indijanci.

Doslej smo videli, kaj so salezijanci storili med civiliziranimi ljudmi. Oglejmo si zdaj na kratko njihovo delovanje med Indijanci. Delili so se Indijanci v tri glavna plemena: ALAKALUFES ali „Indijanci v čolnih“, katerih središče je bil otok Dawson; ONAS ali „Indijanci na nogah“, ki so živeli na Velikem Otoku, to je Ognjeni Zemlji; in TEWUELČES ali „Indijanci na konjih“, ki so živeli v Patagoniji.

Koj od začetka se je Monsg. Fanjano začel zanje zanimati. Od čilenske vlade je dosegel, da mu je odstopila za 20 let otok Dawson. Tam je že leta 1889. postavil temelje prvi misijonski postaji, prvemu zatočišču za Indijance. Kmalu je dosegel tudi od argentinske vlade, da mu je odstopila večji del ozemlja na Velikem Otoku blizu Rio Grande (Velike Reke, ker je največja reka na otoku) in je leta 1893. tam ustanovil drugo zatočišče za Indijance Onas..

Brž ko so Indijanci ugotovili, da so „črne suknje“ bili njih prijatelji, dočim so jih drugi belokožci „koljot“ zatirali, so se začeli trumoma zatekati k misijonarjem. Polagoma so se jih tako privadili, da so opustili svoje pastirsko življenje, prisluhnili naukom svojih dobrotnikov, uklonili se njihovi volji in se iz ponosnih, krutih, bojevityh, svobodeželjnih sinov gozdov v kratkem času spremenili v ponižne, hvaležne, delavne ovčice sv. katoliške Cerkve.

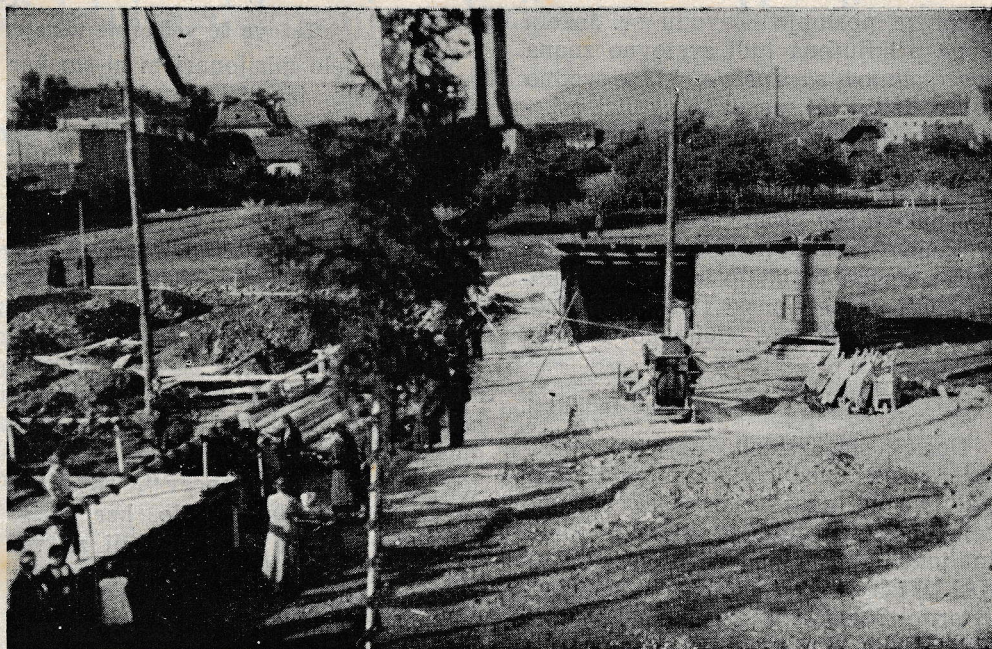
Težave še vedno ne nehajo.

Vendar delo misijonarjem ni šlo kar tako gladko izpod rok. Neprijatelji vsega dobrega so povsod širili vesti, da so misijonarji izkoriščevalci Indijancev, da pod krinko dobrodelnosti hočejo obogateti, itd. To so ti ljudje govorili iz dobičkaželjnosti, ker so hoteli dobiti misijonsko ozemlje v svojo last, kakor se je pozneje tudi zgodilo. Nekajkrat so ti pohlepneži priredili nepričakovane, napol uradne obiske misijonarjem, hoteč jih zasačiti s samo nekaj malo Indijanci in potem razglasiti, da „misijoni niso več potrebni, ker že ni več Indijancev“. To bi se včasih lahko bilo zgodilo, ker so se Indijanci zdaj in zdaj odaljili za več dni od misijona, ko so šli na lov. Vendar božja previdnost tega ni nikoli dopustila. Zgodilo se je, da so se Indijanci ravno vračali s svojih pohodov, ko je prihajala v misijon taka nečastna komisija.

Naravne in gmotne težave.

Misijonarji so se morali boriti tudi proti naravnim težavam in gmotnim potrebam. Indijancem so morali preiskrbeti vse, prehrano obleko in stanovanje. Okrog prvih kapelic so na obeh misijonskih postojankah kmalu vzrastla iz tal večja poslopja za šolo in druge potrebe (delavnice itd.) in številne hišice za Indijance. Vsaka družina je imela svojo. Vse to je misijonarjem požrlo dnevno velike vsote denarja. Pridružile so se še nesreče na morju, ko so jim valovi požirali stavbeno gradivo, ki so ga kupljenega za drag denar prevažali na kraj misijona. Tudi na kopnem so imeli nesrečo. Pogorela jim je postojanka na Ognjeni zemlji. Ker so bila vsa poslopja lesena, niso mogli rešiti skoraj nič.

Ostali so več tednov sredi najhujšega mraza skoraj pod milim nebom, brez zadostne hrane, obleke za sebe in za Indijance, dokler jim ni prišla pomoč iz Magaljanesa. Morali so vse na novo ustvariti.

Stavbišče novega salezij. mladinskega doma v Celju.

Težave od strani Indijancev.

Tudi Indijanci se niso pokazali vedno dovolj vdane in hvaležne. Na primer ravno po zgoraj omenjenem požaru so se mnogi oddaljili od misijona in so misijonarjem ukradli še tisto malo, kar so iz plamenov bili oteli. Na otoku Dawson pa so napadli duhovnika Pistoneja in sobrata Silvestra, ko sta se sama nahajala v misijonu. Samo Marija Pomočnica jih je rešila gotove smrti. Brat Silvester je kmalu po atentatu padel v morje in utonil, ravno ko so ga peljali v Magaljanec, da bi mu tam zdravniki celili rano, ki jo je dobil od Indijancev. To je bil prvi, a ne zadnji mučenec. Drugi misijonarji so postali mučenci neznanega podnebja, ki jim je v kratkem času uničilo zdravje in jih vse spravilo v prerani grob.

Prvi sadovi in prekržani načrti.

Po nekaj letih neumornega delovanja so misijonarji z veseljem gledali prve sadove tolikih osebnih žrtev in zatajevanj. Veliko upanja so stavili

posebno na otroke, ki so se v njihovi šoli prav dobro vzgojili. Polagoma, tako so mislili, bomo imeli dobre, v krščanskem nauku poučene družine. Pa je prišlo nekaj strašnega, nepričakovanega, kar jim je za vedno skalilo veselje. V občevanju z belokožci so se Indijanci našli raznih bolezni, katerim njihova narava ni bila kos, zato so jim podlegli. Bolezni so se širile s silno naglico. Nič niso pomagali zdravniški pripomočki. V kratkem času so izumrla cela plemena. Nad razvalinami svojih načrtov se je misijonarjem od žalosti trgalo srce. V mučni noči tolike žalosti je svetil samo en žarek tolažbe: da so namreč vsi Indijanci umrli krščanske smrti, še več, da so nekateri prav po svetniško umrli. Trdili so, da se jim je prikazal sv. Janez Bosko, Marija Pomočnica in sam Jezus.

Žalostni konec misijona na otoku Dawson.

Leta 1911. je bilo v misijonu na Dawsonu le kakih 80 Indijancev. Pohlepnežem se je končno posrečilo, da so si ta otok prisvojili. Cilenska vlada

je bila pripravljena, prepustiti še nadalje ta otok salezijancem, dokler bi bilo kaj Indijancev na njem. To so preprečili neki bogati gospodje iz Magaljanesa, ki so otok hoteli imeti za sebe. Salezijanci so tako morali vse zapustiti, ne da bi dobili kakšno odškodnino, in se preseliti drugam. Z Indijanci so se preselili na misijonsko postojanko na Velikem Otoku, kjer je ravno tako gospodarila smrt in je v nadaljnjih letih pobrala skoraj vse Indijance, ki so še živi tja prišli. Tak žalosten konec so imeli naši misijoni v tem ozemlju. Bili so pa le za indijanska plemena priprava na smrt.

Danes v vsem ozemlju ni čez 100 Indijancev. Misijonarji jih zdaj in zdaj obiščejo, da jim tako dajo priložnost, spolniti glavne krščanske dolžnosti. Salezijanci so zdaj osredotočili svoje delovanje le bolj na civilizirano prebivalstvo, ki je bilo silno narastlo, kakor sem že zadnjič povedal.

Po petdesetih letih...

Kakšna sprememba! Magaljanec se je iz majhne vasice razvil v lepo moderno mesto. Tudi prebivalstvo je danes naklonjeno salezijancem. Nihče ne more tajiti njihovih zaslug, ki so si jih v teku let pridobili za napredek mesta in okolice.

Kako se praznuje jubilej.

V tem jubilejnem letu se vrše tedenska predavanja v radio, na taborih naših bivših gojencev in gojenk, katoliških mož, žen, fantov, deklet, itd. V osrčju mesta bo vzrastel nov zavod, nem spomenik, ki bo tudi poznejšim rodovom govoril o prvih petdesetih naporih letih. Zavod bo obenem spomenik hvaležnosti neustrašenemu monsignorju Fanjanu, ki je bil hrbtenica vsega salezijanskega delovanja. Na bližnjem hribu, od koder se očesu nudi lep razgled nad mestom in okolico kakor tudi nad magaljansko ožino, se že dviga proti nebu dvanajst metrov visok železen križ, nem klicar, in bo oznanjal vsem, ki bodo mimo prišli, vsem, ki bodo po morju mimo pripluli, da naša domovina ni tu doli na zemlji, ampak gori nad zvezdami in da je priti tja gor samo po križu mogoče.

Daj Bog, da bi jubilej rodil obilo sadu med prebivalci Magaljanesa, da se še oni bolj strnejo krog svojih dušnih pastirjev, voditeljev, jih še bolj kot doslej slušajo in se po njihovih, to je Jezusovih nasvetih ravna in tako srečno dosežejo nebeško domo.

Sprejmite srčne pozdrave od vdanega v Srcih Jezusa in Marije

sobrata

Martina Maroša.

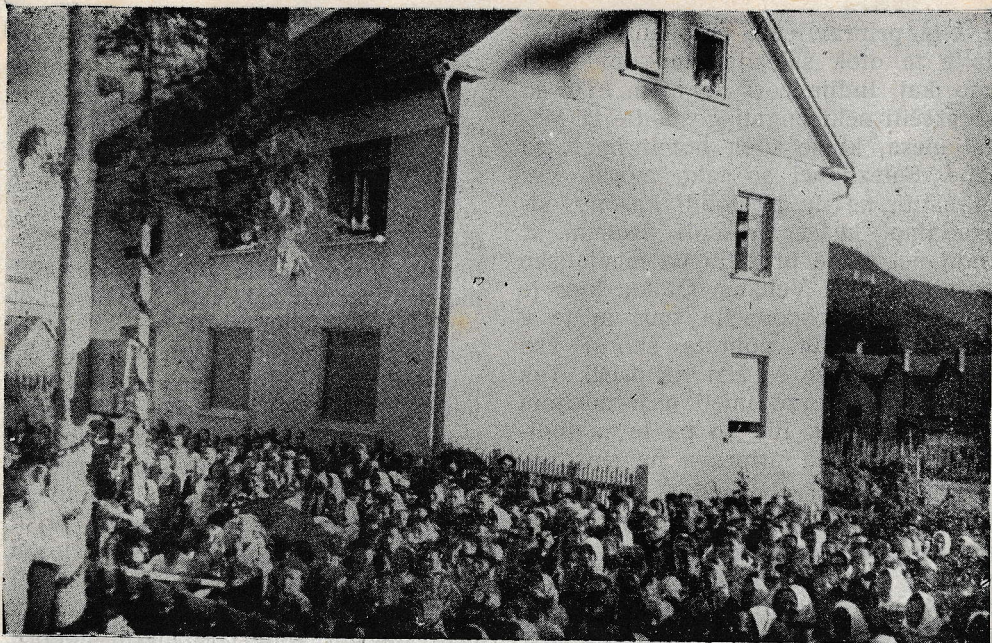
Po salezijanskem svetu

Portugalska.

Salezijanski oratoriji tudi na Portugalskem dobro uspevajo, tem bolj, ker so šolske oblasti naklonjene našemu delu, zlasti minister prosvete. Tako je pred nedavnim dal obesiti v vse šole križ, ki ga ni bilo notri, kar republika obstoji. Da bi še bolj pokazal naklonjenost don Bosku, je ukazal, da se mora poučevati kot obvezni predmet na srednjih šolah don Boskov preventivni vzgojni sestav. Kot dokaz, da naše delo rodi dobre sadove, naj vam pojasni naslednji dogodek.

Lepega sončnega dne je bilo. Kakor

povsod, tako tudi tukaj otroci pogostokrat menjavajo igre. Na ulici je igralo nekaj živahnih paglavcev. Bili so naši oratorijanci. Čakali so pred vrati, da se jim oratorij odpre. Ko se tako igrajo, pristopita k njim dva neznana gospoda. Portugalčki, iskreni otroci, so jima pogledali smelo v oči ter nadaljevali svojo igro. Gospoda sta jih opazovala, kakor bi ju igra zanimala, toda njuni nameni so bili drugačni. Eden se je zanimal in spraševal dečke, koliko je kdo dobil ali izgubil, dočim je drugi pristopil in porogljivo vprašal: „Ali je tole zavod črnih?“

Množica okoličanov prisostvuje blagoslovitvi temeljnega kamna za novi zavod v Celju.

„Ej, gospod, tako pa ne boste govorili“, so se pogumno oglasili dečki, ne da bi se najmanj domenili. „Sem tudi mi zahajamo.“

„Poslušajte, fantje, vsakemu dam kovača, ako kamenjate one črne...“

„Zakaj pa ne?“ so bili dečki takoj pripravljeni in že so nabirali kamenje. Ko so si ga nabrali polne žepe, so šli h gospodu, ki je vsakemu dal že kar na račun po kovaču. „Pa da jih boste“, je še zabičeval. Dečki so se spogledali in se v hipu sporazumeli. Trenutek, pa se je prizor popolnoma spremenil. Kamenje je začelo frčati po zraku, pa ne v vrata zavoda, ampak v hrbet onih dveh gospodov. Najprej se kar nista mogla znajti, potem pa sta jo ubrala, otroci pa hajdi za njima. Ljudje so vpili za njimi, pa oni se niso ozirali na to, podili so onadva nepridiprava. Ko so se zmagoslavno vračali iz bitke, so se smejali, da so ju naučili, kaj se pravi ščuvati proti njih prijateljem.

Če je treba, zna mladina tudi nastopiti za svoj oratorij.

Italija.

V Brindisi je tamošnji škof Valerie v navzočnosti svetnih oblasti 4. februarja blagoslovil oltar sv. Janeza Boska ter se je obenem tisti dan pričela slovesna tridnevna svetniku na čast. 2000 srednješolske mladine in 500 otrok organiziranih v Katoliški akciji se je udeležilo slovesnosti.

Przemysl (Poljska).

V Przemyslu, izza svetovne vojne slavnem mestu, je škof Tomara blagoslovil zvočno napravo, ki so jo namestili v sal. cerkvi. Salezijanci sploh pospešujejo zvočne naprave v vaških cerkvah, da bi verniki mogli biti združeni v molitvi in veselju po vsej Poljski, ko slišijo prenos božje službe po poljskem radiu.

Don Bosko je pred več leti dejal sedanjemu slavnemu papežu Piju XI.: „Mi smo vedno v prvih vrstah za napredek.“ Tudi na Poljskem v tem smislu delujejo.

Iz naših zavodov

Veržej.

Letošnji uspeh naše zasebne gimnazije v Veržēju je bil naravnost prese- netljiv. Izmed 120 učencev, ki so delali izpit na gimnaziji v Murski Soboti ali v Ptujju, jih je 80 izdelalo z odličnim in s prav dobrim uspehom. Mnogo jih je delalo izpit čez dva razreda hkrati.

Zagreb.

V Zagrebu imamo dva zavoda: enega že od l. 1922., to je Nadškofijski konvikt, ki ga upravljajo salezijanci. Letos so bili v njem taki uspehi: Izmed 103 dijakov je bilo 12 odličnih (11,76 odstotkov), 47 prav dobrih (46,08 odstotkov), 31 dobrih (30,39 odstotkov), 11 (10,78 odstotkov) jih ima popravní izpit, padel pa je le eden.

Celje.

Na praznik Marijinega vnebovzetja in na večer pred rojstnim dnem sv. Janeza Boska je bila v ljubkem mestu Celju razveseljiva slovesnost. Celjski opat g. Peter Jurak je blagoslovil temeljni kamen za novo zgradbo, ki se bo v kratkem dvignila sredi delavskega celjskega predmestja Gaberja. Pri slovesnosti so bili navzoči poleg srezkega načelnika g. dr. Zobca in g. župana Alojzija Mihelčiča, stavbenika g. Konrada Goligranca ter našega g. inspektorja Ivana Špana tudi zastopniki čč. oo. kapucinov, čč. gg. lazaristov, čč. šolskih sester ter drugi odlični dobrotniki.

Množica je zvesto prisostvovala blagoslovitvi in se veselila, da se kmalu pozida kapelica, kjer bo imela priliko opravljati svoje verske pobožnosti.

Po pozdravnem govoru od strani salezijancev je milostljivi g. opat v domačem pa vendar krepkem govoru poudarjal velik pomen dejanja, ki se vrši v tem trenutku. „To dejanje je začetek blagoslova za Gaberje“, je dejal. Za njim je govoril tudi g. srezki

načelnik dr. Zobec, zlasti lepo je govoril g. župan. Počrtaval je velik pomen novega doma za mladino, ki bo našla tu svoje zatočišče. Občina bo z vsemi močmi podpirala to delo, je obljubil, občani pa naj tudi priskočijo na pomoč, saj bo vse za vzgojo njih mladine.

Delo je prevzel g. Konrad Goligranc, mestni stavbenik. Kakor se že dolgo z vso vnemo prizadeva, da zra- ste salezijanski mladinski dom v Celju, tako se je tudi z vnemo lotil gradbe. Do jeseni upa spraviti velik del celotnega načrta že pod streho.

Podrobno poročilo podamo v naslednji številki. Dotelej bo stavba gotovo že močno zrasla iz tal. Zavod in kapelica bosta posvečena sv. Janezu Bosku.

Kodeljevo.

Cerkev Mali Cvetki.

Zadnjič smo poročali, da so tekla pogajanja s stavbeniki in da je delo prevzel mestni stavbenik g. Emil Tomažič. V prvih dneh junija se zapele lopate in se je delo krepko zastavilo. Prvega julija je bilo že precej zidu nad zemljo in pripravljeni temelji za stolp, kakor kažeta sliki. Okrog 40 delavcev je stalno zaposlenih pri stavbi, zato je hitro napredovala. 2. avgusta je bilo že toliko, da je skoraj zidava dokončana. Vsaj leva ladja je že, drugo pa se dovršuje. Seveda celoten načrt še ni izvršen, ker nimamo zadosti denarja za kritje stroškov, zato smo se morali omejiti na najnujnejše. Manjka še stranske kapelice za naše oratorijance, lope pred cerkvijo in stolpa. Pa upamo, da bo tudi toliko denarja kmalu skupaj, da bomo mogli popolnoma dovršiti prostorno cerkev priljubljeni svetnici.

Delo je hitro napredovalo in ...tudi stroški so zelo narasli. Prosimo velikodušne dobrotnike, da nam pomagajo čimprej dovršiti Terezikino cerkev.

Počitniška kolonija s Kodeljevega na Otočcu.

Tudi letos je prijazen grad Otočec sprejel pod svoje okrilje mladino iz Salezijanskega mladinskega doma. Grof Villavincencio - Margheri vsako leto z brezprimerno naklonjenostjo prepusti del svojega posestva mladini, da se okrepi v svežem zraku in osveži v zeleni Krki. Letos nas je bilo tam 80 fantov. Pridružili so se nam tudi dečki s Sela. Prav ti so se še posebno lepo obnašali. Vedno so bili najbolj točni in do pičice ubogljivi. Prav nikakih preglavic niso delali predstojnikom. Banska uprava je z veseljem dovolila, da so tudi oni šli malo „na oddih“ ter jim je s tem pokazala svojo naklonjenost in zares očetovsko ljubezen do svojih varovancev. Ako bodo taki ostali, kakršne so se pokazali doslej, potem je zavod popolnoma dosegel svoj namen. Bili so najbolj zapuščeni, toda vzgojeni, bodo družbi lahko še zelo koristni. Don Boskova vzgoja je tudi pri njih v kratkem času dosegla svoj uspeh.

Znamenit obisk.

„Slovenec“ je dne 25. jul. 1937. poročal sledeče:

„Pet generalov obiskalo sal. počitniško kolonijo s Kodeljevega na gradu Otočcu.

Od 14. t. m. se mudi pri gostoljubnem g. grofju Karlu Villavincencio - Margheriju na slikovitem gradu Otočcu v dolini Krke nad 80 dečkov na počitnicah pod skrbnim nadzorstvom gg. salezijancev. Že par dni po njihovem prihodu jih je obiskal general dr. Hočevar v spremstvu generalštabnega polkovnika Antona Lokarja. Življenje v koloniji je gostoma tako ugajalo, da sta zanjo zainteresirala še druge visoke vojaške kroge. Tako se je pretekli četrtek nenadno pripeljal na Otočec adjutant kap. I. kl. Leopold Račič in javil, da pride čez eno uro na obisk sam armadni general Pantelija Ž. Jurišič v spremstvu divizijskega generala T. Lukoviča in brigadnih generalov inž. D. Božiča in Mil. Spajiča ter generalštabnega polkovnika Antona Lokarja. Ko so se točno ob napovedanem času visoki gostje pripeljali, jih je mladina navdušeno sprejela. Pod vodstvom voditelja kolonije salezijanca g. Rebeka Stanka in g. grofa Villavincencio - Margherija so si ogledali vse prostore, se podrobno zanimali za dnevni red v koloniji in se nad vse ljubeznivo pogovarjali z dečki. Niso se mogli načuditi socialnemu čutu otoškega g. grofa, ki že 6 let

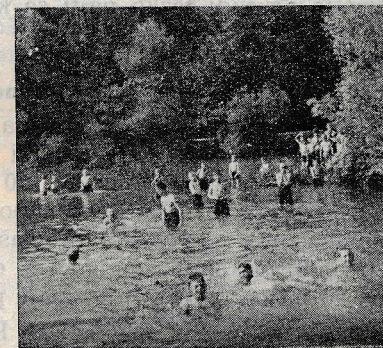
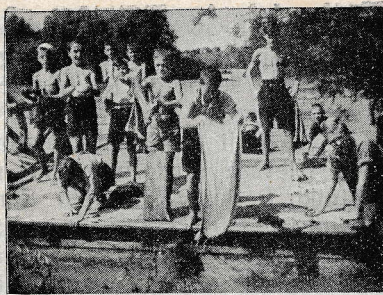
daje salezijanski mladini vse za kolonijo potrebne prostore brezplačno na razpolago, kakor tudi ne veliki požrtvovalnosti gg. salezijancev, ki znajo s tako iznajdljivostjo in ljubeznijo skrbeti za telesno in duševno zdravje naše mladine. Ko so visoki gostje zapuščali kolonijo, je mladina navdušeno vzklikala mlademu kralju Petru II. in hrabri jugoslovanski vojski.“

Življenje na koloniji.

Kako smo živeli v koloniji? Lepo je bilo in veselo. Sicer so pa pričujoče sličice same dovolj zgovorne, saj vidite, da smo se ves čas na smeh držali. Tako lepo kot se naš Vene na prvi sliki smeji, pa res ne vem, če se še kdo zna! Zakaj bi se pa ne! Saj je bilo za vse preskrbljeno: za dušo in telo. Vsako jutro smo bili v grajski kapeli pri sv. maši, kjer smo peli in molili, ne da bi se kdaj utrudili. Pa tudi za prejem sv. zakramentov je bilo tako lepo preskrbljeno. Pri tem pa tudi telo ni smelo trpeti. Kruha smo že toliko pospravili, da se je most čez Krko kar šibil, ko smo ga prenašali iz grajske peči. Gospodinjili smo tudi sami. Kuhala sta za vso našo ogromno množico naša požrtvovalna Emil in Rajko. Seveda nismo imeli ne posebej plačanih peric in tudi ne postrežnic, ki bi nam čevlje snažile. Vse smo kar sami opravili, pa z veseljem. Močno radi smo se kopali v hladni Krki. Za spremembo smo se tudi vozili z velikim brodom in s čolni, ki so nam bili na razpolago po mili volji. Včasih smo lovili ribe, le škoda, da se tako nerade dajo ujeti. Najlepše je pa seveda bilo na izletih.

Izleti v okolico.

Na prvi izlet smo se odpravili mi, ki se že štejemo med može. Na pobudo g. grofa in g. Rebeka smo zasedli kolesa in prevozili dolgo progo Otočec — Krško — Rajhenburg — Sevnica — Radna — Raka — Otočec. V Rajhenburgu smo pomolili pri Lurški Materi božji in se nato povzpeli do samostana oo. trapistov. Ljubeznivi gostitelj pater Blaž nam je v vsej svoji prijaznosti razkazal samostan in nam tudi lepo postregel. Prijetno smo bili iznenadeni, ko smo se v samostanu srečali z edino še živečim članom prvega odbora za graditev Rakovnika, z vedno veselim g. Horvatom, ki želi svoja poslednja leta preživeti v delu in molitvi za Boga. Med smehom in

dovtípi nam je povedal toliko lepih misli za življenje. Naj ljubi Bog ohrani g. Horvata še dolgo let tako čvrstega in veselega.

V tradiciji počitniške kolonije je tudi izlet h gostoljubnemu g. duh. svetniku Perku v Šmarjeto. Samo razglasiti je treba: „Kdo gre v Šmarjeto?“ pa se prav gotovo vsi priglasimo. Saj pa tudi g. svetnik tako radi postrežejo s dobrim medom in naravnost uživajo ob pogledu na nas, ljubljanske paglavce, ko obgrizujemo sladke hruške in jabolka.

Vsako leto se tudi popeljemo na velikih vozovih v Pleterje. Sicer tako tiha kartuzija kar zaživi, ko se mi pripeljemo z veselo pesmijo na ustnah in ob raztegovanju glasne harmonike. Gospod gostitelj p. Ferdinand kar ne ve, kako bi nam bolje postregel, za plačilo pa ne zahteva drugega kakor le, da bi še in še peli. Med potjo so nekateri sitnarili, da bi radi tam ostali; ko so pa videli vedno molčeče oo. kartuzijance, je pa vse navdušenje kar splahnilo; so se menda prestrašili, da se jim ne bi mogoče jeziki posušili.

Obiskali smo tudi plemenitega in imenitnega gospoda barona Wambolta na gradu Hmeljniku. Nismo se mogli načuditi lepemu razgledu, še bolj pa prisrčni postrežljivosti grajske gospode. Saj so lastnoročno stregli nam ljubljanskim pobalinqm. Bog plačaj za vse!

Poslednjo nedeljo popoldne smo še bili na Starem gradu pri usmiljenih bratih. S predstojnikom fr. Auguštinom smo navezali prav prijateljske stike. Saj je pa tudi težko najti še kje tako ljubeznivih gospodov.

Zaključna misel

Veliko bi vam še rad povedal, kakor na pr. o veliki slovesnosti, ki smo jo imeli na Otočcu ob priliki 10 letnice mašništva g. dr. Blatnika in ponovitve nove maše g. Rebeka, o naših kresovanjih in še o mnogočem drugem, pa so mi naročili, naj bo moje poročilo kratko. Zato pa skončam s prošnjo,

naj ljubi Bog poplača plemeniti rodbini Villavincencio - Margheri in vsem drugim našim dobrotnikom z obilnim blagoslovom.

Rakovnik.

Šole so minule, izpiti so končani, dijaki so odšli na zaslužene ali pa tudi nezaslužene počitnice, na Rakovniku so se pričele duhovne vaje. Zlasti bogoslovci so se globoko zamislili vase in v svoje duhovne zadeve, posebno pa tisti, ki jih je ločilo le še nekaj dni od velikega dneva, od mašniškega posvečenja. Enajst jih je bilo tako srečnih, da so prejeli od Gospoda veliko oblast: „To delajte v moj spomin“ in da jim je rekel: „Pojdite tudi vi v moj vinograd.“ 4. julija so bili posvečeni v ljubljanski stolnici skupno z drugimi dvajsterimi bogoslovci ljubljanskega semenišča.

Dan ali dva dni po posvečenju so Čehi in Slovaki odšli v domovino, kjer so darovali svojo prvo slovesno daritev, vsak v svoji domači župniji.

Nova maša.

Tudi na Rakovniku smo imeli novo mašo, pa kar izredno, kajti dva brata, Stanko in Vladko Rebek, sta darovala prvo sv. mašo, in sicer Stanko je pel pri glavnem oltarju, medtem ko je Vladko istočasno daroval svojo tiho daritev pred don Boskovim oltarjem. Slovesen govor o pomenu duhovništva sploh, posebno pa v današnjih časih, je imel g. dr. Franc Blatnik.

Pred vhodom v cerkev so ju pozdravili fantje našega oratorija s prav lepo zborno deklamacijo, v kateri so jima povedali med drugim tudi tole pomembno misel: „A vidva, novomašnika, imata cvetje v rokah. Kje vajin je križ? Cvetje iz rok! Minulo je petje, osulo se cvetje, križ zdaj v roke! Tako za Gospodom. Križ je za Vaju, cvetje za nas!“

Po opravljeni sveti daritvi so ju gospodje, ki so jima stregli, v sprevodu spremili spred oltarja. K slovesnemu kosilu so bili povabljeni poleg njunih

soročnikov tudi naši rakovniški sosedje in do-
brotniki.

Dan nove maše je potekel v sreči in zado-
voljstvu, ki se je izražala na licih novomašnikov
in povabljenih gostov.

* * *

Dosedanji ravnatelj g. dr. Franc Volčič je
odšel za ravnatelja banovinskega deškega vzgo-
jevališča na Selo, na Rakovnik je prišel za ravnate-
lja g. dr. Franc Blatnik, doslej ravnatelj Sale-
zijanskega mladinskega doma na Kodeljevem, na
njegovo mesto pa gre g. dr. Alojzij Tomc. Bog
jim daj obilo blagoslova v njihovem delovanju!

Dijaški konvikt — Počitniška kolonija.

„V gorenjsko oziram se skalnato stran...“ Ka-
ko ne bi! Kdor je čutil med letom vso težo latinske
in grške slovnice, vso suhoparnost geometrije in
algebre, se najrajši razvedri kje v okrilju očaka
Triglava, kjer pozabi na trud in znoj.

Tudi med nami je beseda „Bajta“ delovala z
magično silo. Šole je konec, mamica je dovolila,
zato le nahrbtnik na rame, gojzarje na noge in
hajdi iz bele Ljubljane mimo Kranja in Tržiča
na „Bajto“, ki jo z Brezjij varuje Pomočnica.

Bajtarji smo se imenovali. 27 junakov nas je
bilo. Živelimo kot kralji sredi planin.

Glas pozavne je zarezal v sveži jutranji zrak.
Skočili smo s prijetnih ležišč, hiteli na dvorišče
po prvo toploto solnca, po prvo svežost zraka,
ki smo ga pri jutranji telovadbi v krepkih po-
žirkah zajemali v zdrava pljuča. In potem pod
mrzlo vodico, da izmijemo spanec, po čudežno
mano v kapelico, nato pa na gore, ki so nas v
vencu kakor častna straža čakale in se ponujale
vse žareče v jutranjem zlatu. To je bilo vriskanja
in odmevov, veselja in smehov. Zvečer pa bratski
pogovor v prijetnem mraku na balkonu, medtem
ko je radio prinašal novice iz Ljubljane in sveta.

Vsak dan nove gore, novi kraji, novi biseri
naše zemlje, v vsakem se sonce drugače zrcali.

Ako bi vam v slikah hoteli pokazati vse naše
življenje, bi bil Vestnik premajhen. Ne smemo
zamolčati, da smo imeli svojevrstno godbo s
trobili in brenkali, pihali in tolkali, ki je tudi
vsak škač in metla, pokrov in lonec imel čast,
da je nastopal kot blagodneče glasbilo. Le po-
glejte nas!

In ko bo truda polno leto zopet mimo in
bodo zreli sadovi naših znojev, pojdemo iskat
še novih krajev in planin iz naše Bajte po vsej
lepi Gorenjski.

† Bulovec Janez.

V naše veselje je Bog kanil grenko kapljo bolesti. Šli smo nekega dne mimo Begunj in Lambergarjevih razvalin, mimo šumečega potoka čez zelene pašnike po strmi rebri na Begunjščico. Vsi razpoloženi, vsi veseli. In doli mimo sv. Ane na Ljubelj in avstrijsko stran, odtod skozi Tržič na Bajto. Bajta je bila to pot otožna.

„Janez je umrl,“ je nekdo zašepetal. „Telegram iz Ljubljane.“

„Janez je umrl,“ je šlo skoraj neslišno od ust do ust. Razigranost je zamrla... „Fantje, molimo zanj.“ — Molili smo in jokali, ker nam je bil najdražji. Vodil je naše zabave, naše veselje, naše petje in smeh. Še v Celje je šel z nami, da bi še drugim delil smeha in veselja. Potem je legel in trpel tri dolge mesece — in hrepenel po zdravju. Vsako nedeljo si slišal v zavodu: „Gremo obiskat Janeza.“ Tudi v trpljenju je bil vedno vesel in nam je iz postelje bolesti delil smeh in dobroto. — Marijo je ljubil; on je vedno začental Njeno pesem, mi nadaljevali. Danes ga ni več med nami. Gotovo danes poje Mariji v nebesih vse lepšo pesem.

Bil nam je najdražji naš Janez, zato molimo zanj!

Maribor:

Vsi se še spominjamo lepih dni, ko smo po mnogih krajih Slovenije prvič slavili don Boska svetnika. Salezijanska mladina iz Ljubljane je tedaj prinesla v Maribor don Boskovo sončno pesem. Navdušenje, ki je vzplamtelo ob tej pesmi, je gorelo naprej; dobre sotrudnice so delale in venomer prosile: Tudi naši mariborski mladini dajte njenega dobrega Boska.

Oglasila se je dobra, požrtvovalna gospa in ponudila po znižani ceni ugodno in lepo zemljišče, kjer naj bi stal nekoč salezijanski zavod. Naše želje so prav iste in don Bosko sam želi med mariborsko mladino, zato so salezijanci prevzeli zemljišče in počasi se že zbirajo sredstva za odplačevanje.

Letos na praznik sv. apostolov Petra in Pavla se je vršil v stolnem župnišču shod mariborskega salezijanskega sotrudništva. Bilo nas je toliko, da smo se komaj stisnili v dveh sobah. Navdušili smo se za don Boska, ogreli se za delo, da kar nismo mogli narazen. Po tem prelepem sestanku je ostal v Mariboru salezijanec dr. Jerko Gržinčič, da še bolj organizira in strne sotrudništvo okoli don Boska in pridobi novih prijateljev za njegovo veliko delo.

Božji blagoslov je na naši poti. Vedno nove prošnje prihajajo od vseh strani, naj čimprej začnemo, ker Mariborska mladina zelo potrebuje don Boska, posebno sedaj, ko jo moderni, svobodomiselni in komunistični svet s silo vleče in pridobiva na svojo stran. Toda čim boljša je kaka stvar, tem več žrtev zahteva. Don Bosko ne dela nikdar sam, hoče, naj vsi sodelujejo. Upamo, da Maribor ne bo ostal za drugimi mesti in bo to socialno in versko ustanovo podprl. Bog daj, da bi res prišlo čimprej do izvršitve lepih načrtov.

Milosti Marije Pomočnice

V času težke krize, ki nas je pred leti tako nepričakovano zajela, je naša družina prišla v hudo stisko. Skromna obrt, ki smo jo imeli, je začela pešati, dolgovi so rastle, temni oblaki so se začeli zbirati nad našo družino, da nismo vedeli ne kod ne kam. Prišlo je celo tako daleč, da smo morali upnikom prepustiti lastno hišo in iskati zavetja pri dobrih sosedih.

Tisto jutro, ko smo se selili iz ljube domačije, sem se z največjim zaupanjem obrnila k rakovniški Mariji za pomoč. „Glej, o Marija,“ sem rekla, „vsako leto romam k Tebi na Rakovnik in nešteto-krat sem Ti že izročila svojo družino v varstvo, Ti vendar ne boš dopustila, da bi tavalili okrog po svetu brez strehe in pomoči! Če nas boš v teh bridkih dneh uslišala, se Ti bomo javno zahvalili v Salezijanskem vestniku.“

Odtlej naprej smo vsi jasno čutili, da nam pri vseh naših prizadevanjih Marija Pomočnica zvesto stoji ob strani. Prej kot v enem letu smo postavili novo hišico. Okrog nje pa smo ogradili vrtec.

Ko stopim med rože, ki v vrtu tako lepo cveto, si mislim: „O, le cvetite in slavite Marijo, ki nas v svoji brezmejni dobroti nikoli ne zapusti. Toda vaše cvetje bo odpadlo in mrzel sneg vas bo pokrnil, cvetka hvaležnosti v srcih vseh, ki pod to streho prebivajo, pa bo cvetela vedno naprej, do zadnjega diha.“

Ribnica, *Marija Klun.*

Podpisani se iz srea zahvaljujem Mariji Pom. kristjanov, ki je pomagala moji ženi do zdravja. Imela je strašno rano na nogi in nobeno zdravilo ji ni pomagalo. Vsak, kdor jo je v tem stanju videl, je zmajeval z glavo, češ, vsako upanje je izgubljeno... Tedaj sem se zatekel k Mariji Pom. kristjanov. Prepričan sem, da je Ona v svoji materinski dobroti posegla vmes, kajti prvo zdravilo, ki sem ga potem v lekarni kupil, je učinkovalo. V dobrih desetih dneh se je rana popolnoma zacelila. Marija, hvala Ti!

D. M. v Polju, *Černak Jožef.*

V smrtni nevarnosti drage hčerke sem se zatekla k Tebi, o Marija Pomočnica. Ko zdravniki niso imeli nobenega upanja več in ko so nekdanj tako vesele in živahne oči že ugašale za to življenje, si se

Ti, o Marija, sklonila nad njeno bolniško posteljo in dihnila novo življenje v mlado telo. Potolažila si žalostno mater in osrečila vse, ki so v nemi bolesti obiskovali drago bolnico. Marija, odslej Te bomo še bolj ljubili in še z večjim zaupanjem se bomo zatekali v Tvoje varstvo.

Moste, Ljubljana, *Ivana Škofic, - mati.*

Najprisrčnejše se zahvaljujemo Mariji Pomočnici za ozdravljenje našega sinčka. Radi težkega padca je ležal več dni v nezavesti in po zdravnikovi izjavi je bila vsaka pomoč zastoj. V tem brezupnem stanju smo se zatekli k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Deček je kmalu popolnoma ozdravel.

Ig pri Ljubljani. *Družina Boh.*

Veliko zahvalo sem dolžan Mariji, ki mi je dvakrat tako očitno stala ob strani. Radi neke poškodbe me je noga silno bolela. Zdravniki so se izjavili, da mi bodo nogo le težko zravnali. Jaz pa sem z vso močjo zaupal v Marijo in opravljal devetdnevno Njej v čast. Vse se je — po Marijini dobroti — srečno izteklo.

Ni še dolgo od tega, ko me je nekdo z nožem zavrtno napadel. Za las je manjkalo, pa bi bilo po meni. V hipu sem se spomnil na Marijo in don Boska, ki je bil za časa svojega življenja tolikokrat v smrtni nevarnosti. Prepričan sem, da sta mi ona - dva v tem neenakem boju stala ob strani in me zdravega rešila iz nevarnosti.

Sv. Andraž v Slov. gor. *Franc Kocmut.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki, da so se težke in zapletene sodnijske zadeve tako srečno rešile. Prepričana, sem, da je Marija posegla vmes in pripomogla pravici do zmage, meni pa je vrnila mir in srčno zadovoljstvo.

Prevorje, *N. N.*

Ze pred dvema letoma sem obljubila javno zahvalo Mariji Pomočnici na Rakovniku in sv. Janezu Bosku, ker sem — gotovo po njuni priprošnji — ozdravela od težke želodčne bolezni, ki me je dolgo časa mučila. Zdravnik mi je ponovno sve-

toval naj grem v bolnico, jaz se pa kar nisem mogla za to odločiti. V tej veliki stiski sem prosila, naj opravijo na Rakovniku devetdnevnicu v čast Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, doma pa sem jo s hčerkami vred sama opravljala. Stanje se je začelo naglo boljšati in kmalu sem ozdravela. Tisočera Ti hvala, o Marija.

Podčetrtak, *Ana Motoh.*

Dolžnost me veže, da se prisrčno in javno zahvalim naši dobri nebeški Mami in sv. Janezu Bosku za tako nepričakovano in hitro pomoč v veliki stiski.

Maribor, *M. M.*

Bila sem nevarno bolna. Z velikim zaupanjem sem pričela devetdnevnicu v čast Mariji Pom. in obljubila javno zahvalo, če ozdravim. Ravno ob sklepu devetdnevnic se je polezen obrnila na boljše in sedaj sem popolnoma zdrava.

Sv. Tomaž, *Vrbnjak Marija.*

Polna hvaležnosti se iskreno zahvaljujem Mariji Pomočnici, Mali Cvetki in sv. Janezu Bosku za ozdravljenje moje hčerke v smrtno nevarni bolezni. Prepričana sem, da so nam v teh težkih dneh stali oni ob strani in nas čuvali pred najhujšim.

Čabar, *Marija Miklič.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku za uslišano prošnjo in za pomoč pri izpitih.

Ljutomer, *Potočnik Marica.*

Ker sem srečno izdelal izpite, izpolnjujem svojo obljubo in se javno zahvaljujem Mariji za pomoč.

Veržej, *A. G.*

Slovenski fant ki straži mejo na jugu naše domovine, misli na Marijo Pomočnico. Zahvaljuje se Ji, da je dobil dobro službo ter se Ji priporoča za varstvo in za milost, da bi se po končani službi zdrav na telesu in na duši vrnil med svoje brate.

Kraljev breg, 40. gran. četa. *I. P.*

V zahvalo Mariji Pom. in don Bosku za srečno prestano operacijo 30 din.

Tržič, *Engelsberger Ivanka.*

V težki zadevi sem se zaupno obrnil do Marije Pomočnice na Rakovniku ter obljubil javno zahvalo v Vestniku, če me usliši. Marija mi je, kakor že večkrat, tudi sedaj čudežno pomagala. Zato ji izrekam tisočero zahvalo.

Kamnik, *Skrjanc Janko.*

Mariji Pomočnici in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: Neka mati, da je njena hčerka dvakrat srečno prestala operacijo. Žerjav Mirko, Veržej za večkrat uslišane prošnje. Mehle Franja, Grosuplje, ker je sin srečno prestal nevarno operacijo. N. N., Stična, da ji je Marija v težkih življenskih preizkušnjah tako ljubeče stala ob strani. Lešnik Marija, Maribor, za večkratno uslišanje in pomoč v bolezni. Dragar Nežka, Zg. Breg pri Ptuj, za prejeto zdravje. Polak Marija, Muršček, za ozdravljenje moža. A. M., Slatina Radenci, za ozdravljenje in za mnoge druge milosti. Hribar Frančiška, Dob, ker jo je Marija rešila iz dveh velikih nevarnosti. Kepec Apolonija za ozdravljenje sina od hude bolezni.

Za uslišano prošnjo se še zahvaljujejo: Ana Gabrič, Artiče; — Lovrenčič Justina, Ljubljana; — Miklavčič Frančiška in Jurčič Marija, Poklek pri Rajhenburgu; — Šušteršič Justina, Ljubljana; — Jelenc Angela, Bodešče, Bled; — Bratina Kati, Vojnik; — Štrban Gašper, Trojane; — Smole, Jože, Nežnice na Dol.; — Neimenovana, Št. Janž; — S. N., Jesenice; — M. A., Dob; — N. N., Rečica ob Savinji; — M. K., Mozirje; — Neimenovana iz Ljubljane; — A. M., Mengeš; — Benedik Franc, Bukovščica nad Skofjo Loko. — A. K. — Hrčar Frančiška.

Več oseb se v važnih dušnih in telesnih zadevah priporoča v molitev. Sotrudniki in sotrudnice, Marija Pomočnica in don Bosko sta nas združila v eno veliko salezijansko družino. Spomnimo se svojih trpečih bratov in sester v svojih molitvah. Skupna prošnja bo gotovo več zalegla in hitreje izprosila od Vsemogočnega Boga uslišanje in pomoč.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific.

Spored cerkvenih opravil v cerkvi na Rakovniku.

Ob nedeljah in praznikih:

Prva sv. maša z govorom *ob šestih*.
Ob *sedmih* je sv. maša za zavodovo družino.

Ob *osmih* sv. maša z govorom za občinstvo.

Ob *tri četrt na devet* sv. maša z govorom za oratorijance.

Ob *tri četrt na deset* je sv. maša za notranje gojence, pri kateri pojejo nabožne in mašne pesmi. Koj po sv. maši je govor za gojence.

Ob *pol enajstih* je zadnja sv. maša z gregorijanskim petjem za bogoslovce.

Popoldne je vsako nedeljo in praznik ob *pol štirih* govor, nato litanije, ob večjih praznikih pete, in blagoslov.

Ob delavnikih:

Prva sv. maša je ob *četrt na šest*.

Druga ob *tri četrt na šest*.

Tretja ob *četrt na sedem* za notranje gojence. — Sv. maše slede še:

Ob *sedmih, pol osmih in osmih*. Od četrt na sedem so tudi pri stranskih oltarjih sv. maše.

Zvečer ob *tri četrt na osem* je blagoslov z Najsvetejšim, ob počitnicah pa ob *četrt na osem*.

Meseca majnika je šmarnična pobožnost ob *pol osmih* s kratkim nagovorom, nato vsak večer pete litanije in blagoslov.

KNJIGE

Francè Stelè: **Cerkveno slikarstvo med Slovenci**. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. 1937.

Spomeniški konservator Francè Stelè odličan pisatelj in znanstvenik, ki je po naših slovenskih cerkvah odkril in ohranil veliko umetniških vrednot in lepote, ki bi se bile morebiti drugače za vselej izgubile, nam je s to knjigo podal zaokrožen pregled slovenskega cerkvenega slikarstva v srednjem veku. Knjiga je precej obširna, saj ima čez 300 strani, a ni prav nič pusta; z živahno besedo nam prikazuje rast cerkvene slikarske umetnosti med Slovenci od začetka 13. do konca 15. stoletja. Besedilo poživlja in pojasnjuje okrog 80 podob. Komur je mar slovenska zgodovina in umetnost, naj vzame v roke to Steletovo knjigo in naj jo prebira: potem bo z užitkom hodil po slovenski zemlji in z umevanjem ogledoval in občudoval častitljive starine naših cerkva. Knjigo bo s pridom in veseljem prebiral tako šolan kakor nešolan človek. Zato jo vsem prav gorko priporočamo.

Knjižice. Časopis za duhovno probo in prosveto. Izhajajo štirinajst-dnevno na Rakovniku v Ljubljani in stanejo letno 24 din.

Že v zadnjem Vestniku ste nekaj več brali o naših Knjižicah. To pot vam jih pa spet prav gorko priporočamo, da se vsi, ki se štejete med salezijanske sodružnike, res zavzamete zanje, da jih naročite zase in da jih priporočite drugim. Don Bosko je bil velik prijatelj in apostol dobrega tiska in beriva. In to želi, da bi bili tudi njegovi sodružniki!

Zadnji čas so izšle tele knjižice: *Protikomunistični katekizem — Ministranti — Mihčeve zgodbe — Sv. birma — Gospa Doroteja — Brezboštvo — Šesta zapoved — Papeževa okrožnica proti komunizmu — Revolucija v Španiji — Očitki-odgovori — Med volkovi — Dela pričajo*.

Od prejšnjih pa priporočamo posebno tele: *Božje sledi — Sveta maša — Čisti rod — Besede — Zavednost — Nedelje — Framasoni — Rdeče go-ljufije — Rdeči rudar — Mlada akcija — Novo poganstvo — Božje usmiljenje — Evharistični zgledi*.

Duhovne vaje za sotrudnice.

Od 8. septembra zvečer do 12. septembra zjutraj bodo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku **duhovne vaje za sotrudnice**. Vsak večer ob pol osmih sv. rožni venec in blagoslov, nato pa govor in spovedovanje. Vsako jutro ob pol petih bo tiha sv. maša s sv. obhajilom in premišljevanje (govor).

Vse sotrudnice, ki količkaj morete, ste vabljeni, da se jih udeležite in tako uporabite lepo priložnost, da se v Bogu prenovite in posvetite.

Spomin posvetitve

Marijinega svetišča na Rakovniku

(Mali Šmaren, 8. septembra 1937.)

V torek, 7. septembra ob 7. zvečer, akademija pri lurški votlini, nato procesija s svečami v svetišče, kjer bo govor, pete litanije in blagoslov.

Ponoči od 11. do 12. molitvena ura s pridigo.

V sredo, 8. septembra (Mali Šmaren):

Sv. maše se prično ob 4. zjutraj.

Sv. obhajilo se bo delilo od 3. naprej.

Ob pol 6. sv. maša pred Najsvetejšim, nato govor in darovanje.

Slede tihe sv. maše.

Ob pol 9. sv. maša za oratorij.

Ob pol 10. govor, nato slovesna sv. maša. Po sv. maši **shod sotrudstva pri lurški kapeli.**

Popoldne ob pol 4. govor, pete litanije, **blagoslov in darovanje.**

Pridite k milostni Mariji Pomočnici!

Poslužite se polovične voznine za ljubljanski velesejem (od 1. do 12. sept.). Na odhodni postaji kupite železniško legitimacijo za polovično voznino. Na velesejmu pa dobite velesejmsko legitimacijo: za 10 din (daje obenem pravico za dva vstopa), če cena vaše voznine ne presega 25 din; za 15 din (za tri vstopa), če cena ne presega 60 din; za 25 din (za deset vstopov), če stane vozovnica nad 60 din.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDŠTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA